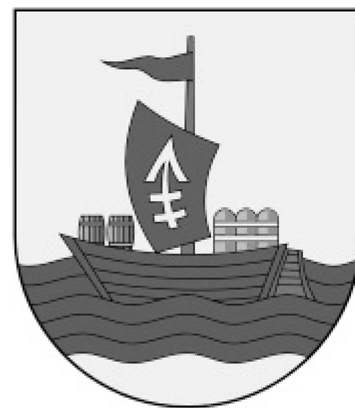
КРЫВІНКА

ТРАВЕНЬ
№7 (215)
2018 год

ІНФАРМАЦЫЙНА-КУЛЬТУРНАЯ ГАЗЕТА БЕШАНКОВІЦКАГА РАЁНА

СЕЛЬСКАЕ ЖЫЦЦЁ

АГРАГАРАДОК ВЯРХОЎЕ: НЕ ЖЫЦЬЦЁ, А ПАКУТА

Жыхары аграгарадка Вярхоўе скардзяцца на аварыйны стан гаўбцоў (балконаў), на халадэчу ў пад'ездах, адсутнасьць гарачай вады і ямы на дарогах ля пад'ездаў. Але ў адказ атрымліваюць або пустыя абяцаньні, або папрокі: хто мае пэрыядычныя пазыкі за квартплату, той мусіць цярпець і маўчаць.

Пра тое, што Вярхоўе — гэта аграгарадок у Бешанковіцкім раёне, сьведчыць хіба толькі расфарбаваны камень на ўезьдзе ў мястэчка. Яно больш нагадвае нейкую ўскраінную вёску, да якой у старшыні сельсавету «не даходзяць рукі».

Зрэшты, жыцьцё ў Вярхоўі яшчэ горш, чым у якой-небудзь вёсцы, гаворыць мясцовы жыхар Сяргей Кавалеўскі:

«У нас была сьвінафэрма, але яе зьнішчылі колькі год таму, бо сказалі — эпідэмія сьвіной чумы. Працаваць няма дзе і ўласных сьвіней трымаць нельга, забараняюць празь небясьпеку той самай чумы. Вунь хлеўчукі стаяць пустыя, а трымаць можна толькі курэй. Яны й пасьвяцца ў двары нашых трохпавярховікаў. А што рабіць? Неяк жа жыць трэба. І так не жыцьцё, а пакута!

Яшчэ адна бяда для Сяргея Кавалеўскага — адсутнасьць гарачай вады. І ня толькі для яго, а для ўсіх жыхароў трохпавярховікаў 26А і 26Б па вуліцы Савецкай. Бо ўзімку, пакуль ёсьць ацяпленьне, гарачая вада ёсьць штодня, а з красавіка па кастрычнік — толькі па пятніцах і суботах. І тое пару гадзін у дзень. Дый награецца далёка не адразу, кажа спадар Сяргей.

Пра тое, што ў аграгарадку жыцьцё не адпавядае сучаснаму статусу Вярхоўя, гаворыць і мясцовая жыхарка Сьвятлана Арцюх. У мястэчку нядаўна зачынілі аддзяленьне банку, вядзецца гаворка пра закрыцьцё школы, дарогі спрэс у ямах ды выбаінах.

«Наш дом збудаваны ў 1980-м, рамонту тут ніколі не было. Гаўбцы парасьлі мохам і цьвільлю, падлога раскрышылася да арматуры. У пад'езьдзе вокны разваліліся, дык пасьля нашых скаргаў паставілі іншыя — толькі ня новыя, а такія самыя, ламаныя. Шчыліны ў сьценах такія, што палец улазіць. Мы стараемся глядзець за парадкам у доме, у двары, але ж гэта немагчыма ў такіх умовах!» — ледзь ня плача гаспадыня.

Яшчэ адзін мясцовы «актывіст» — зтых, што не баяцца скардзіцца на праблемы — гэта інвалід першай групы Пётар Яначкін. Ён перасоўваецца выключна на вазку, але ў пад'езьдзе нехта зламаў самаробны пандус.

«Я прасіў у ЖКГ, каб яго адрамантавалі, ён жа з дошак зроблены, на гэта шмат грошай ня трэба. Не, ніхто не варушыцца. Прасіў, каб наладзілі ацяпленьне ў пад'езьдзе, дом жа гніе! Каб рамонт дарогі ў двары зрабілі, прасіў. Бо не праеду ж на вазку... Дык дасылаюць адны абяцанкі. Калі ім верыць, то ўсё мусілі зрабіць і адрамантаваць яшчэ ў 2017-м годзе. А дагэтуль нічога ня зроблена», — скардзіцца сталы хворы чалавек.

Абяцаньні засталіся нявыкананымі. Загадчыца аддзелу ЖКГ Бешанковіцкага раёну Натальля Аўчыньнікава лічыць, што для жыхароў так лепей:

«Вось яны скардзяцца, а ў іх запазычанасьць па аплаце кватэры. Калі ім даць гарачую ваду штодня, ці будуць яны за яе плаціць? Ня будуць! Якія могуць быць рамонты? Мы сьцены ў пад'ездах пафарбавалі, рамы памянялі».

Спрэчкі незадаволеных жыхароў Вярхоўя з камунальнікамі працягваюцца ўжо ня першы год. Чыноўнікі пагражаюць, што забяруць дзяцей у самых актыўных скаржнікаў, калі тыя асьмеліліся наракаць на кепскія бытавыя ўмовы ды несвоечасова плацяць за кватэру.

Сьвятлана Арцюх, якая асабіста атрымала такое папярэджаньне, толькі плача ад крыўды: працы ў аграгарадку практычна няма, а калі ёсьць — то заробкі ня больш за 200 рублёў.

Вярхоўвенцы прасілі мясцовыя ўлады, каб ім дазволілі ўзараць кавалачак зямлі каля трохпавярховікаў ды пасадзіць пад вокнамі гародніну — усё нейкі прыбытак у гаспадарцы. Але ім сказалі, што нельга: тут ня вёска, каб садзіць гароды. Тут — аграгарадок.

Радыё Свабода

Партал твайго горада: http://beshankovichy.by

ГУШКАЛКА

Зачаплю лейцы проста за Зорны воз
і буду ўсю ноч напралёт гушкацца,
як гэта рабіў у дзяцінстве.

Малому мне так карцела лётаць,
што бацька быў змушаны зрабіць арэлі
проста ў хаце.

Яны чапляліся за столь
і неслі ад канапы да ложка – і назад,
і гэта было для мяне неперадавальнай асалодай.

Палёт мяне захопліваў,
і секунды палёту пераходзілі ў гадзіны.

Калі фіранкі на вакне рассунуць,
можна было ўзлятаць проста да зорак.
І я лётаў туды нават удзень.

Параўнаць з гэтым адчуваннем я мог хіба што
палёт пад хатнюю столь з бацькавых рук.

Адвячоркам, калі бацька вяртаўся з працы,
я сустракаў яго звычайнай просьбай: "У космас!"
Ён падкідваў мяне да высачэзнай столі,
а я вішчэў ад страху і задавальнення
і ўсё не змаўкаў: "У космас!"

Праз паўвека прага палёту нікуды ня знікла.
Вечарамі я зноў рассоўваю аконныя фіранкі,
сядаю пры вакне і прагна ўзіраюся ў зорнае неба –
шукаю там тыя зоры,
да якіх лётаў у дзяцінстве.

І праз паўвека яны зьзяюць гэтак жа прыцягальна.
Мой палёт працягваецца.
Шкада толькі, што не за гарамі той час,
калі пачнецца зваротны адлік
апошняга старту.

Г.Станкевіч

З СУДОВАЙ ЗАЛІ

ЗЛАВІЛІ ЗЛОДЗЕЯ

Калі ў вёсцы Бачэйкава Бешанковіцкага раёна гэтай вясной адбылося некалькі крадзяжоў з гаспадарчых пабудоў, следчыя Бешанковіцкага СК былі збітыя з панталыку. Бо кожны новы крадзеж па спосабе пранікнення не быў падобны на папярэдні. Гэта і ўводзіла ў зман супрацоўнікаў міліцыі, збівала іх на думку, што тыя зладзействы — справа некалькіх рабаўнікоў.

Як адзначаў старшы следчы Бешанковіцкага РАСК Дзмітрый Гулідаў, злодзей карыстаўся нядбайнасцю гаспадароў. У пачатку сакавіка 2018 гады ён пранік у гаспадарчую пабудову, скарыстаўшыся пакладзеным ва ўмоўленым месцы ключом.

У пачатку красавіка 2018 года злодзей пракраўся ў гараж на тэрыторыі прыватнага дома, ужо шляхам узлому дзвярэй. Толькі на гэты раз яму не пашанцавала, бо пацярпелы загадзя ўсталяваў на прысядзібнай тэрыторыі камеру відэаназірання.

Пры дапамозе запісаў з гэтай камеры і суладнай працы супрацоўнікаў Бешанковіцкага раённага аддзела Следчага камітэта і супрацоўнікаў Бешанковіцкага РАУС злодзей быў усталяваны і затрыманы.

Ім аказаўся мужчына, які нядаўна вызваліўся з месцаў пазбаўлення волі. Мабыць жыццё за кратамі яго нічаму не навучыла.

Цяпер па дадзеных фактах расследуецца крымінальная справа.

Следчыя звяртаюць увагу жыхароў раёна:

1. Абсталёўвайце свае дачы, гаражы рознымі даступнымі тэхнічнымі прыстасаваннямі, напрыклад, ахоўнай сігналізацыяй ці відэаназіраннем.
2. Пазбягайце публічных размоваў на тэму свайго месцазнаходжання, а таксама пра тое, дзе могуць знаходзіцца ключы ад дома або гаража.
3. Калі вы кудысьці сыходзіце, то зачыняйце ўсе замкі, усе вокны, а таксама не пускайце малазнаёмых людзей у ваш дом або гараж.

А.Тутэйшы
па матэрыялах газеты "Зара"

УШАНАВАННЕ

ПАДЗЯКА ТРУЖАНІКУ

27-га красавіка на сайце раёйнай «Зары» размясцілі артыкул пра "бешанковіцкага тружаніка", які атрымаў падзяку з Мінску, і праілюстравалі яго фотаздымкам.

Працытуем невялікую вытрымку з артыкула «Зары». «Пачэсную ўзнагароду наватарскаму сейбіту ўручыў намеснік старшыні камітэта па сельскай гаспадарцы і харчаванні Віцебскага аблвыканкама па механізацыі Міхаіл Пятровіч Прыдыбайла, які ў гэты час быў у раёне з рабочым візітам.

Часу на тое, каб перамовіцца словам, у працаўніка было няшмат. Нагрузка на сельгасвытворцаў у гэтыя дні вялікая, аб'ём работ значны, а пасяўная — пара кароткая, і кожны дзень трэба выкарыстоўваць для таго, каб закласці надзейную аснову ўраджаю, берагчы кожную хвіліну, з максімальнай аддачай выкарыстоўваць рэсурсы. Падзякаваўшы, Вячаслаў Іванавіч Целепнеў залазіць у кабіну (у яго працоўны дзень у самым разгары!) і клапатлівы позірк земляроба зноў накіроўваецца на палі, дзе поўным ходам ідзе праца.»

Аказваецца, намеснік старшыні аблвыканкама быў у раёне з рабочым візітам. Вось такая ў яго праца — сеў на дзяржаўны легкавік, заліў дзяржаўнага бензіну, прыехаў да тружаніка, уручыў яму падзяку. Супер!

А колькі людзей было задзейнічана, каб тую падзяку напісаць! Спачатку адпаведныя службы ў гаспадарцы выявілі лепшага тружаніка і адправілі яго паказчыкі ў раён. А там усё прааналізавалі і адправілі паперы ў вобласць. Адтуль — у рэспубліку. І там хапае тых, хто ўмее правільна падлічваць. Узважылі, супаставілі, прааналізавалі — і вырашылі: трэба ўзнагародзіць! І кола закруцілася ў адваротным кірунку.

І вось надышоў той дзень, калі тружаніку прывезлі заслужаную ўзнагароду. Дзеля гэтага ўрачыстага моманту сабралася цэлая куча чыноўнікаў і прыехала да нашага тружаніка на поле.

Ён выйшаў да іх з трактара на пару хвілін, атрымаў доўгачаканую падзяку, сеў зноўку за стырно свайго МТЗ і падумаў: ...

А вось пра што ён падумаў, паспрабуйце здагадацца самі.

М.Васільеў

НАВІНЫ КУЛЬТУРЫ

ЗНІКЛЫЯ КУЛЬТУРНЫЯ КАШТОЎНАСЦІ?

У лютым 2017 года ўступіла ў сілу ўрадавая пастанова аб камісіі па вяртанні з-за мяжы культурных каштоўнасцяў.

Дзесяткі гадоў гэтую тэму даследаваў адзін з членаў камісіі — прафесар Адам Мальдзіс. Вось ужо амаль год Адам Іосіфавіч сябе адчувае не вельмі добра, аднак з карэспандэнтам «НГ» пагадзіўся пагутарыць. Бо гэтая тэма для яго — практычна справа ўсяго жыцця:

— З вяртаннем нашых культурных каштоўнасцяў, на жаль, ёсць цэлы шэраг аб'ектыўных складанасцяў. Справа ў тым, што многія з іх былі вывезены гітлераўцамі ў свае ўсходнія гарады, якія сёння знаходзяцца на тэрыторыі Польшчы. А польскі бок гэтую тэму абыходзіць маўчаннем — каму ж хочацца спусташаць уласныя музеі? Часам інфармацыя пра нашых рарытэтах папросту губляецца. Мы ведаем, што было вывезена з Беларусі, але не ведаем, дзе гэта шукаць цяпер.

Беларускую культурную спадчыну выяўляюць парой за мяжой толькі дзякуючы выпадку. Так, у бібліятэцы Ягелонскага універсітэта ў Кракаве Адам Мальдзіс неяк убачыў кнігу XVI-XVII стагоддзяў на беларускай мове! Выдадзеную на цяперашняй Брэстчыне.

Неацэнную ж дапамогу ў пошуках нашых каштоўнасцяў, страчаных у Вялікую Айчынную вайну, аказаў вядомы беларускі і амерыканскі грамадскі дзеяч Барыс Кіт, які памёр у гэтым годзе. Адам Мальдзіс успамінае сваю паездку да яго ў нямецкі Франкфурт-на-Майне:

— Нечакана там мне Барыс Кіт распавёў, што ў прыгарадзе Франкфурта доўгі час жыў выхадзец з Беларусі, які стварыў у сваім доме музей з многіх культурных каштоўнасцяў, у тым ліку і вывезеных з Беларусі. Гаспадар памёр, стаяла пытанне пра далейшы лёс яго калекцыі. Мы адправіліся да ўладаў таго горадка. Аказалася, яго мэр паважае беларусаў, ведае пра Навагрудак. У размове з ім не выключалася, што гэтыя каштоўнасці могуць быць вернутыя ў Беларусь — абменены на нямецкія, якія захоўваюцца ў нашых музеях. На жаль, як развіваліся падзеі далей, мне нічога не вядома.

Што ж тычыцца знакамітага Крыжа Еўфрасінні Полацкай, то афіцыйна лічыцца, што ён быў згублены падчас Вялікай Айчыннай вайны і не знойдзены да гэтага часу. У 1990 годзе ААН нават была зроблена спроба адшукаць Крыж у ЗША. Аднак вядома, што яшчэ ў 1943 і 1945 гадох Першы сакратар ЦК КПБ Панцеляймон Панамарэнка двойчы публічна гаварыў аб Крыжы як пра прадмет мастацтва, які не быў згублены, а знаходзіўся ў СССР. Гэтую версію падзяляе і прафесар Мальдзіс:

— Я быў удзельнікам той паездкі ў ААН, калі мы шукалі Крыж у ЗША. Тады лічылася, што гітлераўцы захапілі Крыж у Смаленску, вывезлі ў Германію, а затым яго купілі амерыканцы, і рэліквія наша захоўваецца ў Фондзе Моргана. Дык вось, у экспазіцыі фонду нічога падобнага я не знайшоў, а кіраўнік Фонду Моргана нас і зусім збянтэжыў: Крыж Еўфрасінні да іх не паступаў.

Пасля вайны вывезеныя немцамі культурныя каштоўнасці вярталіся ў СССР нярэдка хаатычна і ня па ранейшых адрасах. Сёння вядома, што ў Маскве захоўваецца Каложскі абраз Божай Маці, а ў Арол былі накіраваны калекцыі з радавой пахавальні Цеханавецкіх з Бачэйкава, што ў Бешанковіцкім раёне. Па ўсім свеце разляцеліся слуцкія паясы і радзівілаўскія рарытэты з Нясвіжа.

Уклад нашай краіны ў сусветную скарбніцу аказваецца сапраўды глабальным. Беларусь шануе сваё мінулае і спрабуе па макулінках сабраць яго каштоўнасці разам.

"СБ"

ПРАВАПАРАДАК

ЗАТРЫМАЛІ І … АДПУСЦІЛІ

3-га траўня 2018 года праваахоўчыя органы затрымалі экс-дырэктара ААТ "Бешанковіцкі аграсервіс" Бешанковіцкага раёна Дзмітрыя Круціліна.

Праверкай было ўстаноўлена, што прадпрымальны кіраўнік зліў каля 5 тон саляркі.

Афіцыйны прадстаўнік УУС Віцебскага аблвыканкама Віталь Сапроненка падзяліўся з карэспандэнтам "СБ", якім чынам стала магчымае названае злачынства :

— Дырэктар, карыстаючыся службовым становішчам, даваў указанні падначаленым запраўляць не рабочую машыну і складаць «ліпавыя» дакументы на спісанне паліва. І гэта доўжылася на працягу года.

Праўда, кіраўніка-злодзея як затрымалі, так і адпусцілі. Магчыма, пад падпіску, або ён расплаціўся за ўкрадзеную салярку. У нашай дзяржаве такія справы вырашаюцца падобным шляхам.

Удакладнім, што на кіруючай пасадзе ў ААТ "Бешанковіцкі аграсервіс" Д.Круцілін працаваў не 1,5 года, а значна больш.

Яшчэ восенню 2014 года Круцілін вырашыў «зэканоміць» каля 30 мільёнаў рублёў (на старыя грошы) на сяўбе азіміны. Загадам ад 27-га кастрычніка 2014-га года ён прымушае бухгалтара пераналічыць заробкі механізатарам, а брыгадзіра прымушае перапісаць пуцявыя лісты, у якіх праставілі іншую якасць работ. Калі раней якасць работ задавальняла ўсіх і была добрай, то зараз яна была ўжо нібыта «дрэнная».

У выніку праробленай аперацыі кожны з механізатараў ААТ "Бешанковіцкі аграсервіс", хто ўдзельнічаў на сяўбе, недалічыўся хто мільён, а хто паўтара мільёна рублёў.

Калі б не разліковыя цэтлікі, якія механізатары атрымалі раней, магчыма, «аперацыя» з пуцёўкамі і ўдалася б. Цяпер жа ў людзей узніклі законныя пытанні.

Дырэктар спачатку паабяцаў сітуацыю выправіць і грошы вярнуць. Потым абяцаў вярнуць ужо не грошы, а аддаць замест іх зерне. Але час ішоў, і абяцанкі замяніліся пагрозамі, тыпу «можаце ўсе звальняцца».

Калі ж механізатары напісалі ліст у дзяржаўную інспекцыю Міністэрства працы і сацыяльнай абароны, дырэктар пачаў пагражаць ім па-іншаму. Маўляў, глядзіце, бо «вы застаецеся жыць тут.»

Справа скончылася тым, што механізатары падрыхтавалі паперы ў суд, да якога справа не дайшла, бо грошы ім вярнулі.

Пра гэтую справу сайт be-shankovichy. by пісаў 20 лютага 2015 года.

Г.Станкевіч

ПОГЛЯД

ДЗЕ СХАВАЛІ НАШУ ПЕРАМОГУ

Здаецца, усё сваё жыццё я спрабую разабрацца ў той вайне, але да канца зразумець яе немагчыма.

Адзіны «свой» эпізод у мяне — які згадваў бацька-франтавік. У 1945-мяны ішлі строем па вуліцах нейкай там Гдыні, было цёпла і сонечна, іх сустракаў радасны натоўп, пераважна жанчыны ў летніх сукенках. І сярод іх былі дзяўчаты з бацькавых Мялешкавіч, якія пазналі яго і крычалі: «Ваня-Ваня!» Яны, сагнаныя на працу ў Нямеччыну, выглядалі цалкам свабоднымі, можа быць нават шчаслівымі, безь ценю страху.

Тое, што для звычайнага беларуса і для ўсяго беларускага народа гэта ніякая не Перамога, я зразумеў у сярэдзіне жыцьця.

Перамога — гэта ў кожным разе нейкі бонус, калі не матэрыяльны, дык маральны, вызваленьне, напрыклад. А ад чаго ў 1945-м вызваліліся беларусы? Ад калгаснага прыгону? Не. Ад русіфікацыі? Не. Ад страху? Таксама не. Што набылі? Страшную, як вялізная радзімая пляма, ганьбу ў выглядзе «невядомага салдата», які так і застанецца невядомым, бо зрабіць яго вядомым ніхто асабліва і не імкнуўся. Як бы і няма патрэбы.

Дзе яна хаваецца, Перамога? У сотнях спаленых беларускіх вёсак, у галакосьце беларускіх габрэяў, у той лютай нянавісьці, зь якой палова выпускнікоў вясковае беларускае школы, якая пайшла ў партызаны, забівала другую палову, якая пайшла ў паліцыю, і наадварот?

Якія на ўсё гэта ў нас былі прычыны і якая была наша роля? Ратуйся хто можа?

Выглядае, што для беларусаў не было ні перамогі, ні паразы. Была акупацыя. Калі яна пачалася? Яўна ня ў 1941-м. У 1937-м, з вынішчэньня практычна ўсёй нацыянальнай эліты? Ці ў 1929-м, з масавага вывазу ў Сібір заможнага беларускага сялянства? Ці ў 1917-м, з чырвонага тэрору, з вынішчэньня беларускага дваранства і люмпэнізацыі народных мас? Ці ў канцы XVIII ст. — з падзелаў Рэчы Паспалітай і прыходу ў Беларусь вялізнай арміі расейскіх вайскоўцаў, чыноўнікаў, царквы, школы? Ці ў 1654-м, калі Беларусь страціла кожнага другога, калі ў Маскоўю быў выведзены 300-тысячны палон нашых рамесьнікаў, у выніку чаго зьнік беларускі горад, а народ ператвараўся ў сялянскую масу?

Скажаце, так далёка не баліць? А ўявіце, што ўсё гэта адбываецца сёньня. Дакладней, адбіткі ўсяго гэтага штохвілінна прысутнічаюць у жыцьці кожнага з нас. Бо так толкам і не адрадзілася нацыя зь яе элітамі, так і не паўстаў наноў беларускі горад. Затое канчаткова зьнікла сялянства. Прапалі кудысьці вяршэнства закону і цана чалавечага жыцьця.

Людзі ў пераважнай большасьці сваёй жывуць сёньняшнім днём, ня думаючы ні пра ўчора, ні пра заўтра, ні пра тое, хто яны на гэтай зямлі. І гэтая Перамога — толькі слова, якое таксама існуе ў сёньняшнім дні, без учора і заўтра, без рэальнага сэнсавага напаўненьня. Адсюль гэтыя «ряженые» «вэтэраны», «лінія Сталіна» і зыкі патасу пра «несьмяротны подзьвіг».

У чым вымяраецца Перамога для звычайнага беларуса? У колькасьці нямецкіх машын на беларускіх вуліцах і дарогах? Ці ў якасьці нямецкай мэдыцыны, якую зьбегліш зь Менску начальнік «валадаркі» Алкаеў не прамяняе ні на якое вяртаньне на радзіму? Ці ў кватэрах, якіх толькі ў Сьвярдлоўскай вобласьці ў 2015-м чакалі ў чарзе 15 тысяч франтавікоў?

Ці расплацілася Нямеччына за нанесеныя Беларусі страты? Ці расплацілася Расея? Хто болей вінаваты? Ці кампэнсавалі? Пра гэта ніхто не гаворыць, бо жывучы па-за гістарычнай пэрспэктывай, ніхто ў такіх катэгорыях ня мысьліць. Зь іншага боку, пытаньні рытарычныя, бо кампэнсаваць гэтыя страты могуць толькі самі беларусы, адбудоўваючы самых сябе самімі сабою, а ня «рускімі» ці «немцамі».

Вы скажаце, калі б не перамаглі фашызм, беларусы сталі б рабамі немцаў. А ці яны ня сталі рабамі саветаў? Чыё рабства лепшае? Чые канцлягеры камфартнейшыя? Чые кулі больш гуманныя?.. Колькі беларусаў загінула ад рукі немцаў, а колькі ад рукі саветаў — гэтага таксама не падлічвае ніхто. Чыя авіяцыя ў большай ступені разбурыла беларускія гарады?.. Замест халоднай статыстыкі — палымяныя і пустыя фанфары.

Дык у чым і чыя гэта Перамога? Вялікая Перамога сёньня сынонім Вялікай Расеі. А мы тут пры чым? З гледзішча звычайнага беларуса — гэта ідэалягічная бурбалка ці проста звычка — адзначаць. «Дзяды ваявалі…» А за што? За мірнае неба? Выходзіць, над Нямеччынай яно сёньня больш мірнае, чым над Беларусьсю. У нас тут больш пра пагрозы гавораць.

Не было для нас Перамогі. Толькі страты, боль, гора. Наслаеньне акупацыяў — расейскай на маскоўскую, савецкай на расейскую, нямецкай на савецкую, савецкай на нямецкую… Беларусь апынулася паміж страшным злом фашызму і страшным злом камунізму. Паміж «немцамі» і «рускімі». «Немцы» нібыта пакаяліся, «рускія» ва ўсю сьвяткуюць, лязгаюць зброяй на парадах, надзяваюць на сваіх дзетак вайсковы камуфляж — быццам клічуць новую вайну. І сам агрэсіўны «русскій мир», што ўсе ўжо зразумелі, гэта насамрэч «русская война», прага рэваншу. Але якога і за што, калі — Перамога?

Не хачу нікога ні ў чым пераконваць, адно хачу, каб пра вайну гаварылі без хлусьні — як гэта рабілі Адамовіч, Быкаў, Астаф'еў і многія іншыя, хто там рэальна быў. І ў гісторыі гэтай не хачу і не магу паставіць кропку, бо да ўсёй праўды пра вайну, па-мойму, яшчэ вельмі далёка. Аж да поўнага кагнітыўнага дысанансу. Адно са мною застаецца нязьменным той эпізод з бацькавых успамінаў пра тых мялешкаўскіх дзяўчат у летніх сукенках, што крычалі яму на сонечнай вуліцы ў нейкай там Гдыні: «Ваня-Ваня!».

Сяргей Дубавец
Радыё Свабода

АБ'ЯВА

• Каб атрымліваць кожны нумар газеты «Крывінка» паведаміце рэдакцыі аб гэтым. Калі не жадаеце атрымліваць газету, то патэлефануйце.

• Калі прачыталі "Крывінку", то калі ласка, перадайце знаёмым.

• Наша газета стала размяшчаецца на партале http://kamunikat.org, дзе зацікаўленыя грамадзяне могуць яе спампаваць са старонкі: http://kamnikat.org/kryvinka.html каталагу "Пэрыёдыка" для далейшага выкарыстання яшчэ да з'яўлення газеты на паперы.

ДЗЯРЖІДЭАЛОГІЯ

ПАКУТЛІВАЯ ПРАЦА БЕЛАРУСКІХ ІДЭОЛАГАЎ

Дзяржаўным ідэолагам і сёння ёсць чаму вучыцца ў сваіх камуністычных папярэднікаў. Напрыклад, уменню кампенсаваць слабасць ідэй моцнай медыйнай інфраструктурай.

Неяк ціха і незаўважна ў Беларусі прайшоў 15-гадовы юбілей ідэалагічнага семінара, які прыраўняў ролю ідэалогіі для дзяржавы да ролі імуннай сістэмы для жывога арганізма.

Сціпласць, як высветлілася, упрыгожвае не толькі маладых дзяўчат, але і работнікаў ідэалагічнай вертыкалі. Такая асаблівасць прафесіі, якая для простага чалавека на першы погляд не толькі не бачная, але і не патрэбная.

Іншая справа — аўтар азбукі паліталогіі. Без пастаяннага звароту да афіцыйных тэкстаў у інфармацыйнай прасторы яму не абысціся. Дзякуй сучасным тэхналогіям — сёння для паспяховага пошуку патрэбнай цытаты не абавязкова перабіраць карткі ў картатэках бібліятэк…

Мафіёзі па-за канкурэнцыяй

Скарыстаюся вопытам «шэрага кардынала» савецкай партыйнай наменклатуры і адкрыю даклад адзінага палітыка (АП) на ідэалагічным семінары, каб знайсці патрэбную цытату. Думаю, вось гэтая падыходзіць: «Грамадства не можа існаваць без цэласнага зводу ідэй, каштоўнасцяў і нормаў, якія аб'ядноўваюць усіх грамадзян (вылучана ў афіцыйным тэксце дакладу. — С.Н.). Дзяржава без ідэалогіі, як і чалавек без думкі, не можа жыць і развівацца, тым больш супрацьстаяць унутраным і знешнім пагрозам і выклікам».

Цікава, калі на вуліцы якога-небудзь беларускага населенага пункта папрасіць першых сустрэчных пералічыць асноўныя ідэі, каштоўнасці і нормы, што аб'ядноўваюць беларусаў, дык якая будзе верагоднасць супадзення адказаў?

Не здзіўлюся, калі яна апынецца блізкай да нуля. Але не варта спяшацца з высновай з нагоды няздольнасці беларускай дзяржавы «жыць і развівацца». Рэспандэнтам складана адказваць на адкрытыя пытанні, г.зн. пытанні, якія не змяшчаюць падказкі ў выглядзе набору адказаў. Такая прырода грамадскага меркавання. Нічога спецыфічна беларускага ў гэтым няма.

Праілюструю дадзенае сцвярджэнне прыкладам з часопіса Інстытута сацыялогіі НАН РБ «Сацыялагічны альманах» за 2010 год. На старонцы 164 прыведзеныя адказы на пытанне: «Хто сёння мае поспех у беларускім грамадстве?». Абмяжуюся крайнімі адказамі, якія рэспандэнты абралі са спісу: крымінальна-мафіёзныя структуры — 74,3%, працавітыя — 4,7%. Якая аднадушнасць! Якая цэласнасць «зводу ідэй, каштоўнасцяў і нормаў»! Спаць можна спакойна. Беларусам ёсць што супрацьпаставіць «унутраным і знешнім пагрозам і выклікам».

І вось як такое неардынарнае размеркаванне адказаў каментуе аўтар артыкула «Фарміраванне грамадзянскай культуры як сістэмная задача палітычнага працэсу ў Беларусі» С. Рыбчак: «У рэйтынгу сацыяльнага поспеху сучаснае беларускае грамадства аддае адназначна прыярытэт тым сацыяльным групам, дасягненне высокага статусу якімі забяспечана, як уяўляецца, іх імпліцытнай адмовай ад прававых або маральных рэгулятараў уласнай прафесійнай дзейнасці».

Мудрагеліста, але калі некалькі разоў перачытаць і з дапамогай Вікіпедыі замяніць прыметнік «імпліцытная» на «прыхаваная», то зразумець можна. У Беларусі маюць поспех тыя, хто адмаўляюцца выконваць прававыя і маральныя нормы…

Мультымедыйная аднастайнасць

5 красавіка АП прызначыў Уладзіміра Жаўняка намеснікам сваёй адміністрацыі. Задача перад неафітам пастаўлена неардынарная: асучасніць сістэму ідэалагічнай работы ў краіне. Вось так, не больш, але і не менш.

Як гэта зрабіць у адсутнасць ідэй, АП не патлумачыў. Усе яго рэкамендацыі да зместу ідэалагічнай работы дачыненне не мелі. Яны абмежаваліся выключна яе тэхнічным складнікам. Прапаную чытачам самастойна ацаніць глыбіню рэкамендацый: «У сферы ідэалогіі нам трэба выбудоўваць добрую сістэму. І прамой працы з людзьмі. І асучасніваць яе. Таму што ездзіць па працоўных калектывах і з імі весці дыялог, размаўляць — гэта вельмі важна, заўсёды з людзьмі трэба размаўляць».

Пра што размаўляць — задача не тое каб другасная, а сітуатыўная. Сёння на першым плане могуць апынуцца надоі, заўтра — канстытуцыйны рэферэндум.

Дазволю сабе яшчэ адну цытату: «Нам патрэбны такі чалавек, які будзе ўмець і сам размаўляць з людзьмі, і займацца са сродкамі масавай інфармацыі, арганізоўваць іх, і іншымі пытаннямі, якія тычацца ідэалогіі нашай дзяржавы. Гэта ідэалагічная праца, гэта асноўнае».

Прынцып «два ў адным», мабыць, лепей і не сфармуляваць. Але ўлічваючы, што Жаўняк — чалавек ваенны, я паспрабую зрабіць свой унёсак у разуменне дадзенага прынцыпу: ёсць боегалоўка і ёсць сродак яе дастаўкі. Адно без другога не існуе, тым не менш блытаць іх не варта.

У адпаведнасці з гэтай логікай, прызначаючы Ірыну Акуловіч генеральным дырэктарам рэспубліканскага ўнітарнага прадпрыемства «Беларускае тэлеграфнае агенцтва», АП скіроўваў яе наступнай фразай: «Не скажу, што гэта ўжо такая цяжкая ў вас ноша». Усё правільна. У адрозненне ад «чыстага» ідэолага Жаўняка, зона адказнасці Акуловіч абмежаваная «сродкам дастаўкі». Выраб «боегалоўкі» для яе другасны…

Тут варта нагадаць чытачам, што «Дэмакратыя ў Рэспубліцы Беларусь ажыццяўляецца на аснове разнастайнасці палітычных інстытутаў, ідэалогій і поглядаў» (артыкул 4 Канстытуцыі РБ). Але на чыноўнікаў дадзены артыкул Канстытуцыі не распаўсюджваецца. Яны заклапочаныя прасоўваннем не разнастайнасці, а дзяржаўнай палітыкі. Яны заклапочаныя тэхнічным бокам.

Сяргей Нікалюк
"Новы час"

РЭАХА АКЦЫІ

ПРАРАСЕЙСКАЯ «ПЯТАЯ КАЛЁНА» НА ВУЛІЦАХ МЕНСКУ

Шэсьце па цэнтру Менску «Несьмяротнага палку» — самы вялікі дэмарш прарасейскіх сілаў у Беларусі пасьля Крыму, а можа, і ўвогуле за ўвесь час незалежнай Беларусі. І гэта выклік для ўладаў, якія апынуліся ў пэўнай разгубленасьці.

Што засьведчыла акцыя «Несьмяротны полк»

Ну вось і дачакаліся. Па галоўным менскім праспэкце прашпацыравала шэсьце колькасьцю паўтары тысячы, якое не хавала сваёй прарасейскай скіраванасьці.

Пад выглядам шанаваньня памяці Перамогі была дэманстрацыя палітычнай лаяльнасьці суседняй краіне.

Калёна была добра арганізаваная, адчувалася грунтоўная падрыхтоўка, у вялікай колькасьці прысутнічала адпаведная атрыбутыка. Георгіеўскія стужкі — гэта кветачкі. Людзі, якія несьлі партрэты Леніна і Сталіна, не хавалі сваёй настальгіі па СССР, жаданьня вярнуцца туды. Маладзёны ішлі з майкамі «Армия России», «Донецкая Народная Республика», «Вежливые люди», з расейскім гербам. Фактычна кіраваў калёнай лідэр «Русі маладой» Сяргей Лушч. Усе разумелі, што акцыя адбываецца ў піку ўладам, бо афіцыйнае мерапрыемства праходзіла з другога боку плошчы Перамогі.

Актыўна дамагаўся дазволу на дэманстрацыю «Несьмяротнага палку» экс-дэпутат Палаты прадстаўнікоў і адзін зь нядаўніх кіраўнікоў Камуністычнай партыі Беларусі Валеры Драко. Шпацыраваў у калёне старшыня Менскай гарадзкой арганізацыі Беларускай патрыятычнай партыі (якую ўзначальвае былы кандыдат у прэзыдэнты, а цяпер дэпутат Палаты прадстаўнікоў Мікалай Улаховіч) Уладзімер Навасельскі. Былі прадстаўнікі Беларускага славянскага камітэту, актывісты праваслаўных арганізацый. Узялі ўдзел у шэсьці афіцыёзныя палітолягі Аляксей Дзермант і Аляксандар Шпакоўскі, якія не вылазяць з розных ток-шоў на беларускіх тэлеканалах. То бок гэта ўсё людзі з прыўладных структур.

Расейскае інфармацыйнае агенцтва «Спутник» па выніках сьвяткаваньня Дня Перамогі дало загаловак: «„Несьмяротны полк“ прайшоў у сераду па ўсёй Беларусі». Тут яно трохі выдала жаданае за існае. Усё ж людзі з партрэтамі загінулых продкаў ішлі ў рамках афіцыйных мерапрыемстваў пад назвай «Беларусь памятае».

Але парадокс у тым, што абсалютная большасьць людзей, якія ішлі з партрэтамі, былі ўпэўненыя, што ўдзельнічаюць у акцыі «Несьмяротны полк». Божывуцца ў расейскай інфармацыйнай прасторы і глядзяць на сьвет праз павелічальнае шкло фэдэральных тэлеканалаў РФ. Вось гэтае стыхійнае, да канца не ўсьвядомленае адчуваньне сябе часткай «русского мира», можа, і ёсьць самае небясьпечнае.

Беларускія ўлады не хавалі сваёй разгубленасьці. Спачатку менскі гарвыканкам забараніў шэсьце «Несьмяротны полк». Афіцыйнага дазволу так і не было. Але 8 траўня зьявілася вусная дамоўленасьць, што ўлады ня будуць перашкаджаць шэсьцю.

Адзінае, што прыдумалі ўлады, каб не дапусьціць удзельнікаў калёны на плошчу Перамогі, — гэта паставілі турнікеты і доўга, старанна аглядалі людзей з мэталашукальнікамі.

Сам Лукашэнка няўклюдна апраўдваўся — маўляў, гэта ў Беларусі першымі прыдумалі хадзіць на гэтае сьвята з партрэтамі загінулых воінаў, мы і ня думалі нічога забараняць. Добрая міна пры дрэннай гульні.

Чаму дазволілі

Памятаеце, пасьля Дня Волі Аляксандар Лукашэнка ў катэгарычнай форме запатрабаваў ад міністра ўнутраных спраў Ігара Шуневіча жорстка перапыняць усе несанкцыянаваныя акцыі. Але разагнаць міліцэйскім спэцназам гэтае шэсьце не адважыліся. Чаму?

Некалькі прычын. Найперш, не хацелася псаваць сьвята, якому ўлады аддаюць надзвычай вялікую ўвагу. Па-другое, улады, думаю, не чакалі, што шэсьце прыме такі яркі, выразны прарасейскі характар.

Па-трэцяе, адна справа — біць дубінкамі апазыцыю, людзей зь бел-чырвона-белымі сьцягамі. Гэта ворагі рэжыму, іх не шкада. А тут жа людзі палітычна родныя. Ідэю настальгіі па СССР доўгі час выказваў сам Лукашэнка.

Дарэчы, выступ на ўрачыстым паседжаньні, прысьвечаным Дню Перамогі, міністра абароны Беларусі Андрэя Раўкова быў проста фэнамэнальны. Дасюль я думаў, што ён проста савецкі генэрал, а аказваецца, што яшчэ і сталініст. Такога гімна сталінізму даўно не было ў беларускім афіцыйным дыскурсе. Раўкоў фактычна вярнуўся да вэрсіі часоў СССР, што разгром фашызму быў перамогай савецкага грамадзкага і дзяржаўнага ладу.

Нарэшце, па-чацьвёртае — і галоўнае. Мала таго, што разгон акцыі «Несьмяротны полк» выклікаў бы пэўны скандал у адносінах з Расеяй. Гэта было б паўбяды. Вось блогераў Regnum пасадзілі на год за краты, не пабаяліся рэакцыі Масквы…

У любым выпадку гэты прарасейскі дэмарш 9 траўня — сур'ёзны выклік для рэжыму Лукашэнкі. Дасюль тое, што ўлады не кантралююць беларускую масавую сьвядомасьць, што на яе значна больш уплывае суседняя дзяржава, было толькі фактам сацыялёгіі. Акцыя на Дзень Перамогі паказала, што гэтая праблема стала палітычнай зьявай, трансфармуецца ў палітычнае дзеяньне. Мы выразна ўбачылі ў цэнтры сталіцы прарасейскую «пятую калёну». І з гэтым трэба нешта рабіць.

Меркаваньні, выказаныя ў блогах, перадаюць погляды саміх аўтараў і не абавязкова адлюстроўваюць пазыцыю рэдакцыі.

Валер Карбалевіч
"Радыё Свабода"

ЕЎРАПЕЙСКІ КАЛЯНДАР

УКРАІНА ДЭКАМУНІЗАВАЛА ДЗЕНЬ ПЕРАМОГІ

Украіна ад 2015 году перайшла на эўрапейскі каляндар ушанаваньня падзеяў, зьвязаных з завяршэньнем Другой усясьветнай вайны і падпісаньнем у 1945 годзе акту аб безагаворачнай капітуляцыі нацысцкай Нямеччыны. 8 траўня адзначаецца ва Ўкраіне як Дзень памяці і прымірэньня.

Сымбалі і назвы

Ва Ўкраіне больш як два дзесяцігодзьдзі пасьля атрыманьня незалежнасьці сымбалем ушанаваньня Другой усясьветнай вайны, якая тады, як і ва ўсіх іншых постсавецкіх краінах, па інэрцыі яшчэ называлася Вялікай Айчыннай, была георгіеўская стужка. Пасьля анэксіі Расеяй Крыму і пачатку расейскай узброенай агрэсіі на Данбасе ў 2014 годзе стужку пачалі ўспрымаць як сымбаль «русского мира», а ўжо ў 2015 годзе ад яе адмовіліся афіцыйна на карысьць кветкі маку.

Упершыню новы сымбаль, зь якім асацыявалася вайна 1939-1945 гадоў, быў прэзэнтаваны ў 2009 годзе на вялікай навуковай канфэрэнцыі ў Кіева-Магілянскай акадэміі, але канчаткова ён быў афармлены толькі ў 2015-м харкаўскім дызайнэрам Сяргеем Мішакіным. У адной выяве адначасова і кветка маку, і крывавы сьлед ад кулі — як перасьцярога ад паўтарэньня вайны.

З канчатковай назвай самой вайны як Другой усясьветнай ва Ўкраіне вызначыліся ў 2017 годзе, калі нацыянальны парлямэнт ухваліў зьмены да закону аб статусе вэтэранаў вайны і гарантыях іх сацыяльнай абароны. Да таго часу ў школьных падручніках гісторыі вайну 1939-1945 гадоў называлі Вялікай Айчыннай.

Дыскусіі на гэтую тэму вяліся вельмі доўга і зь пераменным посьпехам — у 2009 годзе яны завяршыліся на карысьць выкарыстаньня тэрміну «Другая ўсясьветная вайна». Але ўжо праз два гады, падчас прэзыдэнцтва Віктара Януковіча, у школьныя падручнікі вярнулі Вялікую Айчынную вайну, скарацілі інфармацыю пра АУН-УПА, якая змагалася супраць савецкіх войскаў, і цалкам прыбралі згадкі аб Аранжавай рэвалюцыі 2004 году.

У 2015 годзе Вярхоўная Рада Ўкраіны ўхваліла пакет законаў аб дэкамунізацыі ўкраінскага грамадзтва, у якім воіны АУН-УПА атрымалі статус змагароў за незалежнасьць краіны ў ХХ стагодзьдзі, якія ўшаноўваюцца гэтаксама, як і ўдзельнікі вайны, што змагаліся на баку Чырвонай арміі.

Першая хвіліна міру

8 траўня па ўсёй Украіне адбываецца афіцыйнае мерапрыемства «Першая хвіліна міру». Яна пачынаецца за паўтары гадзіны да поўначы. У Кіеве акцыя праводзіцца пры ўдзеле кіраўніцтва дзяржавы ў Нацыянальным музэі гісторыі Украіны ў Другой усясьветнай вайне.

Летась, дарэчы, на гэтай акцыі лунаў бел-чырвона-белы сьцяжок з гербам «Пагоня». Яго трымала дзяўчынка сярод моладзі, якая атачала трыбуны з запрошанымі гасьцямі. Побач луналі сьцяжкі іншых дзяржаў — Швэцыі, Турэччыны, Вялікай Брытаніі, Літвы, Канады, Польшчы.

Алена Літвінава
https://www.svaboda.org

ПРАТЭСТ

«ПУ-ТИН! ПУ-ТИН! ПУ-ТИН!» ПРОТИВ «ВОР! ВОР! ВОР!»

Акция накануне инаугурации Путина закончилась задержаниями по всей России. По данным вечер субботы, речь шла о почти 1600 задержанных по всей России. Больше всего — в Москве (592), потом в Челябинске (164) и в Санкт-Петербурге (112).

К 14 часам дня пространство у памятника Пушкину в Москве было заполнено людьми. Сторонники Навального делили площадь со сторонниками президента.

Несколько человек с оранжево-черным флагом и надписью «Национально-освободительное движение» заняли место у постамента памятника и оттуда скандировали «Пу-тин! Пу-тин! Пу-тин!»

Из окружавшей их толпы оппозиционеров добавляли: «Вор! Вор! Вор!» Многие из них пришли на Пушкинскую площадь с нарисованными плакатами — «Мы против вот этого вот всего!», «Открой глаза, ты раб царя!», «Не мешайте нам жить!»

Мэрия Москвы ранее отказалась согласовать акцию оппозиционного политика в центре Москвы и предложила площадки далеко за пределами Садового кольца. Политик от них отказался и призвал единомышленников выйти на Тверскую улицу. В ответ московские власти запретили ему проводить акцию.

Уже через 10 минут после начала акции полицейские в громкоговоритель начали предупреждать участков: «Уважаемые граждане, ваши действия незаконны. Просьба разойтись. В противном случае против вас будет применена физическая сила и спецсредства».

Еще через несколько минут сотрудники полиции активно начали пользоваться и тем, и другим.

Полицейские группами вклинивалась в толпу, хватали людей и тащили их к припаркованным на Тверской автобусам. Некоторых задержанных силой ударяли о корпус машины и пинками по ногам заставляли встать в удобную для обыска позу. Кто-то попадал в полицейские автобусы волоком по асфальту.

Люди в казачьей форме, которые неторопливо прогуливались здесь до начала задержаний, в общей суматохе начали устраивать потасовки и бить людей нагайками. В те моменты, когда полицейские оттесняли толпу, одетые казаками мужчины двигались за цепью силовиков и оттуда атаковали участников акции.

Инициатор акции Алексей Навальный был задержан спустя несколько минут после того, как он появился на Пушкинской площади. Несколько сотрудников полиции схватили его за руки и за ноги и унесли в полицейскую машину.

На самой площади вскоре стало заметно меньше людей: их вытесняли на Страстной бульвар, где цепочки сотрудников полиции сначала делили толпу на плотные группы, а затем быстро и жестко проталкивали подальше от площади. Оказавшиеся заблокированными люди скандировали «Россия без Путина»...

По расчищенному от машин Страстному бульвару то и дело волокли протестующих. Задержания продолжались до тех пор, пока полиция полностью не вытеснила людей с периметра Пушкинской площади и с прилегающих к ней улиц.

Партал "Салідарнасць"

«ТУНЕЯДСКИЙ» ДЕКРЕТ

ОТМЕНЯЮТ БЕЗ ОТМЕНЫ – СПУСКАЮТ НА ТОРМОЗАХ

Просто взять и отменить декрет власть не может — боится потерять лицо. Чем больше деталей мы узнаем о новой версии «антитунеядского» декрета, тем более узким представляется круг попадающих под действие этого документа лиц.

Напомним: декрет «О содействии занятости населения» был принят 25 января 2018 года вместо декрета «О предупреждении социального иждивенчества» от 2 апреля 2015 года, вызвавшего массовое недовольство и уличные протесты. Новый документ выглядит мягче.

На усмотрение местных властей

В мае-июне появится примерный перечень трудных жизненных ситуаций, на основании которых того или иного человека могут исключить из базы «тунеядцев» (теперь эту категорию более корректно называют «трудоспособными гражданами, не занятыми в экономике»).

Для составления перечня Министерство труда и социальной защиты собирает предложения на этот счет от районных властей. Ранее за ними уже были закреплены полномочия освобождать граждан от уплаты сбора именно по указанному поводу.

«Сейчас как раз с учетом практики применения мы определим примерный перечень таких ситуаций, но местным органам власти, собственно говоря, предоставлены самые широкие полномочия. Любую ситуацию они могут признать трудной жизненной в зависимости от индивидуальных особенностей», — отметил в комментарии для Naviny.by начальник управления политики занятости Минтруда Олег Токун.

Такой ситуацией, по его словам, может быть, например, продолжительная болезнь ребенка, за которым нужен уход.

Наличие трудной жизненной ситуации сузит круг лиц, которые попадут под действие обновленного декрета. Особенно заметно это будет в регионах, где уровень бедности выше, чем в Минске. В зону риска попадают семьи, в которых кто-то не работает, а среднедушевые доходы ниже бюджета прожиточного минимума, а также семьи с детьми (в провинции то и другое часто сочетается)…

У кого и насколько потяжелеет жировка

Вместо того чтобы платить сбор, как предполагал прежний декрет, теперь незанятые в экономике должны будут в полном объеме платить за горячую воду, отопление и газ (при наличии газовых котлов).

В Министерстве жилищно-коммунального хозяйства подсчитали, что плата за отопление в стандартной двухкомнатной квартире, где зарегистрировано два работающих и один не занятый в экономике, увеличится примерно на 15 рублей, за горячую воду и газ — примерно на 5-6 рублей в месяц.

Но платить 100% за жилищно-коммунальные услуги «тунеядец» будет только в том случае, если он является собственником жилья. Это обстоятельство также сузит круг лиц, подпадающих под действие декрета.

«Скорее всего, те, кто ведет асоциальный образ жизни, не будут являться собственниками квартир. Родственники уже наверняка позаботились об этом, а шансов стать собственниками у них мало, если они из-за своих вредных привычек или убеждений не работали, не работают и не собираются работать. В конечном итоге мы выйдем, скорее всего, только на тех лиц, которые работают в тени и не платят налоги. Это значительно меньшее количество людей, чем изначально планировалось охватить», — подчеркнула Щербина.

Круг сужается

Если поначалу власти насчитали в стране 470 тысяч «тунеядцев», то в последнее время называется цифра в 250 тысяч. В базу данных, которая составляется по новому декрету, могут попасть, помимо работающих в тени, белорусы, которые постоянно ездят на заработки за границу. Но таких трудовых мигрантов трудно будет найти в стране.

«То есть, под финансовые санкции, под оплату жилищно-коммунальных услуг по полной программе попадает достаточно узкая группа людей», — отметила в комментарии для Naviny.by академический директор Центра экономических исследований BEROC Катерина Борнукова.

Вместе с тем, многие попадут в поле зрения комиссий по трудоустройству.

«Если будет подозрение, что человек занимается незарегистрированной предпринимательской деятельностью, то налоговые органы будут вступать в игру. А если речь идет о неблагополучных слоях населения, то, по сути, комиссия будет играть роль биржи труда просто в принудительном порядке», — предполагает Борнукова.

Спускают на тормозах

В целом по мере того как обновленный декрет обрастает деталями, создается впечатление, что его пытаются спустить на тормозах. «По сути, происходит отмена декрета без его отмены», — отметила Борнукова.

Но власть не может просто отменить «антитунеядский» декрет, чтобы не потерять лицо. Недавно Александр Лукашенко признался, что заставить всех работать — это была его идея.

«Самому президенту нравится эта идея, что либо все должны работать, либо нужно разобраться, почему люди не работают, поэтому задача правительства была, с одной стороны, сформулировать так, чтобы все еще сохранялся декрет, с другой стороны, чтобы люди пострадали от него как можно меньше», — считает Борнукова.

Александр Ярошевич
"Белапан"

Заснавальнік і рэдактар: Станкевіч Георгій Мікалаевіч

Адрас рэдакцыі: Бешанковіцкі раён, в. Старыя Ранчыцы, e-mail: stan62@list.ru, тэл. 60237, маб. +375292184739
Газета выдаецца з сакавіка 2005г.

Падпісана да друку 16.05.2018 у 16.45
Наклад: 290 асобнікаў.
Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў.
Друкуецца на ўласным абсталяванні.
Распаўсюджваецца бясплатна дабраахвотнікамі.